

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **T.H. N.**,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 834/8, Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení sp. zn. OAM-38069/ZM-2019,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání (zaměstnaneckou kartu) v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-38069/ZM-2019.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku ve výši 14 342 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-38069/ZM-2019 ve věci její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání (zaměstnaneckou kartu), kterou podala dne 18. 6. 2019 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že přestože žalovaný její žádosti o vydání zaměstnanecké karty fakticky vyhověl, rozhodnutí ve věci dosud nebylo vydáno, protože zastupitelský úřad žalobkyni neodeslal výzvu k vyznačení víza ve smyslu § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovanému tudíž marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí. Přípisem ze dne 22. 4. 2021, č. j. OAM-38069-59/ZM-2019, žalovaný žalobkyni sdělil, že jí dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty nemůže být do cestovního dokladu vyznačeno s ohledem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví. Žalobkyně má za to, že neexistuje žádná zákonná překážka pro to, aby jí bylo vydáno dlouhodobé vízum podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 7. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-99/MIN/KAN, v části pod body I.14 a I.16 totiž žalobkyně považuje za protiústavní a domnívá se, že se jím proto žalovaný ani zastupitelský úřad nejsou povinni řídit. Opatření obsahuje řadu výjimek, které nejsou odůvodněny. V té souvislosti odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20 (body 56–88), ve kterém se Ústavní soud zabýval odlišným zacházením s rozličnými skupinami osob. Žalobkyně uvádí, že její situace je obdobná, jelikož z textu ochranného opatření není zřejmé, proč nemohou být vydávána vstupní víza za účelem výkonu zaměstnání na rozdíl od jiných víz. Uvedené je podle žalobkyně neodůvodněně diskriminační. Tím je zasahováno do jejího práva na přístup k orgánům veřejné moci, práva na spravedlivý proces a práva na rozhodnutí v přiměřeném čase, přičemž je porušováno i právo žalobkyně obsažené v čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně proto dne 15. 8. 2021 podala návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) usnesením ze dne 19. 7. 2021, č. j. MV-113651-3/SO-2021, jejímu návrhu nevyhověla.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný zdůraznil, že vydáním rozhodnutí se dle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozumí převzetí průkazu o povolení. Běžně se vyhotoví předkládací zpráva a pokyn k udělení víza. Za normálních okolností by již zastupitelský úřad vyzval žalobkyni k převzetí víza dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V souvislosti s onemocněním covid-19 bylo Ministerstvo zdravotnictví oprávněno vydat opatření, kterým omezí či dočasně pozastaví příjezd cizinců na území České republiky. Žalovaný je přesvědčen, že mu nelze přičítat nečinnost za situace, kdy řízení o žádosti žalobkyně není možné dokončit vydáním průkazu o povolení k pobytu. Žalovaný žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty vyhověl dne 31. 3. 2021, byť nepravomocně, protože zpracoval předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty. Poukázal na to, že ani Komise nevyhověla žádosti žalobkyně o provedení opatření proti nečinnosti. Situace se však může změnit, neboť s účinností od 30. 9. 2021 mohou zastupitelské úřady vyznačovat dlouhodobá víza. Žalovaný uzavřel, že opatření Ministerstva zdravotnictví jsou opatřeními obecné povahy, která lze samostatně přezkoumat před správními soudy, nicméně do jejich zrušení jim svědčí presumpce správnosti, a proto se jimi musely správní orgány řídit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

4. Žalobkyně v replice uvedla, že žalovaný odpovídá za řízení jako celek a nemůže odpovědnost k vydání rozhodnutí přesunout na zastupitelský úřad. Byl to ostatně žalovaný, který žalobkyni informoval, že vízum bude vydáno. Žalobkyně zdůraznila, že opatření Ministerstva zdravotnictví nejsou právním předpisem a nemohou zasahovat do zákonného práva na vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Žalobkyně současně poukázala na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 10. 2021, č. j. 61 A 33/2021-34 a č. j. 61 A 34/2021-30.

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 18. 6. 2019 podala žalobkyně na zastupitelském úřadu žádost podle § 42g zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2019, č. j. OAM-38069-12/ZM-2019, její žádost zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal. K odvolání žalobkyně Komise toto rozhodnutí zrušila rozhodnutím ze dne 17. 1. 2020, č. j. MV-161614-5/SO-2019, a vrátila věc žalovanému k novému projednání.
6. Žalovaný usnesením ze dne 31. 3. 2020 řízení o žádosti žalobkyně přerušil podle § 64 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s čl. I bodem 4 usnesení Vlády České republiky č. 198 z roku 2020, vyhlášeného pod č. 71/2020 Sb., do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v daném ustanovení usnesení vlády. Žalovaný pokračoval v řízení ode dne 18. 5. 2020. Odvolání proti usnesení žalovaného o přerušení řízení Komise zamítla rozhodnutím ze dne 28. 5. 2020, č. j. MV-69728-4/SO-2020.
7. Opatřením proti nečinnosti ze dne 26. 5. 2020, č. j. MV-74203-2/SO-2020, přikázala Komise žalovanému, aby do 15 dnů od odpadnutí překážky ve smyslu § 65 správního řádu vydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020, č. j. OAM-38069-29/ZM-2019, žádost žalobkyně zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal. K odvolání žalobkyně Komise rozhodnutí ze dne 11. 6. 2020 zrušila rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-119310-3/SO-2020, a věc znovu vrátila žalovanému k novému projednání. Toto rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 16. 9. 2020.
8. Dne 16. 10. 2020 vyzval žalovaný žalobkyni, aby ve lhůtě 20 dnů od doručení výzvy odstranila vady žádosti a předložila doklad obdobný výpisu z evidence rejstříku trestů. Dne 20. 10. 2020 předložila žalobkyně výpis z rejstříku trestů ze země původu.
9. Žalovaný dne 15. 3. 2021 vyhotovil předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty č. j. OAM-38069-56/ZM-2019 s tím, že s vydáním povolení žalobkyni souhlasí, pokud budou splněny podmínky uvedené v návrhu vyřízení. Žalovaný současně vydal podle § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pokyn zastupitelskému úřadu k udělení víza žalobkyni k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty podle § 30 odst. 2 téhož zákona.
10. Přípisem ze dne 22. 4. 2021 žalovaný žalobkyni sdělil, že dne 15. 3. 2021 rozhodl o její žádosti a vydal zastupitelskému úřadu pokyn, aby jí, jakmile to bude možné, udělil vízum. Sdělil žalobkyni, že zastupitelský úřad s ohledem na mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-69/MIN/KAN, vízum zatím vyznačit nemůže.
11. Komise usnesením ze dne 19. 7. 2021, č. j. MV-113651-3/SO-2021, návrhu žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti nevyhověla s odůvodněním, že opatření proti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nečinnosti by bylo bezpředmětné za stavu, kdy již bylo byt' nepravomocně žádosti o vydání zaměstnanecké karty vyhověno.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, včetně bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany, jež měla žalobkyně k dispozici ve správním řízení. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud žalobu posuzoval na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně s takovým postupem souhlasila a žalovaný na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Mezi účastníky není sporná otázka, kdy je vydáno rozhodnutí o zaměstnanecké kartě. Podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců se v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, potvrdil, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu nelze rozumět vydání předkládací zprávy ani interního pokynu k udělení víza za účelem převzetí. K vydání rozhodnutí tedy nedošlo dne 15. 3. 2021, kdy žalovaný vydal předkládací zprávu, ani bezprostředně poté, když udělil pokyn k udělení víza za účelem převzetí zastupitelskému úřadu. Rozhodnutí o žádosti žalobkyně proto doposud nebylo vydáno.
14. Pro posouzení otázky, zda je žalovaný nečinný, je nutno posoudit, zda již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí.
15. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodne o žádosti ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
16. Podle § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl-li žadatel vyzván správním orgánem k odstranění vad podání, lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy správní orgán učinil tuto výzvu, do dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo do dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění nedostatků podání.
17. Soud předně zdůrazňuje, že ze správního spisu neplyne, že by žalovaný považoval řízení o žádosti žalobkyně za zvlášť složitý případ, ve kterém by se aplikovala devadesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí; ani soud žádný takový důvod ze správního spisu nezjistil.
18. Soud shrnuje, že přestože žalobkyně podala žádost na zastupitelském úřadu již dne 18. 6. 2019, nová šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet dne 16. 9. 2020, kdy nabylo právní moci zrušující rozhodnutí Komise ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-119310-3/SO-2020 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015-30). Lhůta přitom neběžela ode dne 16. 10. 2020, kdy výzvou č. j. OAM-38069-35/ZM-2019 žalovaný vyzval žalobkyni k odstranění vad její žádosti předložením aktuálního dokladu obdobného výpisu z rejstříku trestů, do dne 20. 10. 2020, kdy žalobkyně tento doklad předložila (srov. § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Lhůta tedy neběžela od 16. 10. 2020 do 20. 10. 2020, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, „v případě přerušení řízení z důvodu výzvy k odstranění nedostatků

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žádosti se uplatní pravidlo, že lhůta k vydání rozhodnutí neběží již tím, že nastane skutečnost zdůvodňující přerušení řízení, tj. vydání takové výzvy (analogicky k tomu komentář k § 65 správního řádu: Vedral, Josef. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012, s. 587)“.

19. Jelikož zastupitelský úřad před uplynutím lhůty k rozhodnutí nevyzval žalobkyni, aby se dostavila k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jejího cestovního dokladu, lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula v pátek 20. 11. 2020. V opačném případě by se okamžikem vyzvání lhůta pro rozhodnutí stavěla a žalovaný by nemohl být považován za nečinného [srov. § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 408/2017-24, bod 19]. Ani tuto skutečnost však účastníci v průběhu soudního řízení netvrdili a z obsahu správního spisu nevyplývá; soud proto vychází z toho, že se lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců nestavěla.
20. Pro uplynutí lhůty a existenci nečinnosti jsou bezpředmětné následující úkony v řízení – žádosti žalovaného ze dne 22. 10. 2020 o sdělení informací od finanční správy, okresní správy sociálního zabezpečení a Všeobecné zdravotní pojišťovny; výzva k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020, usnesení o určení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 15. 12. 2020, doložení dodatků k pracovní smlouvě dne 11. 12. 2020 a 9. 2. 2021, vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 22. 12. 2020, žádost žalovaného o sdělení informací ze dne 18. 1. 2021 od Všeobecné zdravotní pojišťovny a opětovná výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 1. 2. 2021 (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, bod 43). Relevantní není ani usnesení Komise ze dne 19. 7. 2021, č. j. MV-113651-3/SO-2021, kterým Komise nevyhověla návrhu žalobkyně k provedení opatření proti nečinnosti, neboť Komise pokládala povinnost vydat rozhodnutí o zaměstnanecké kartě za splněnou již tím, že žalovaný vyhotovil předkládací zprávu a vydal pokyn k udělení víza za účelem převzetí, což je v rozporu s § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jehož výklad byl upřesněn judikaturou Nejvyššího správního soudu.
21. Žalovaný má přesto za to, že mu nelze klást k tíži nečinnost s ohledem na tehdy platná ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví.
22. Ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví vydaná ve formě opatření obecné povahy podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů regulovala proces přijímání žádostí o zaměstnanecké karty a vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu do cestovních pasů na zastupitelských úřadech. Jakkoli formálně tato ochranná opatření na možnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně neměla žádný vliv, v důsledku omezení zejména souvisejících s vyznačováním víz do cestovních pasů mohla fakticky znemožňovat žalovanému vydat rozhodnutí v zákonem předpokládané lhůtě. Pokud totiž ochranné opatření znemožňuje vyznačování víz a přebírání zaměstnanecké karty na území ČR, není možné vydat kladné rozhodnutí o žádosti. Byť žalobkyně i žalovaný tuto otázku z obecného hlediska zmínili, nepoukazovali na konkrétní ochranná opatření účinná v době, kdy měl žalovaný povinnost vydat rozhodnutí (od 16. 9. 2020 do 20. 11. 2020). Soud upozorňuje, že pouze v případě, že by ochranná opatření po celou dobu od 16. 9. 2020 do data rozhodnutí soudu bránila žalovanému ve věci rozhodovat, resp. by zde v součtu nebyl prostor alespoň 60 dnů, během nichž žalovaný byl oprávněn o žádosti vést

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

řízení, bylo by možné tvrdit, že mu marně neuplynula doba pro vydání požadovaného rozhodnutí (zaměstnanecké karty) a že žalovaný není ke dni rozhodování soudu (srov. § 81 odst. 1 s. ř. s.) nečinný.

23. Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 24. 8. 2020 ochranné opatření č. j. MZDR 20599/2020-25/MIN/KAN, které bylo účinné od 25. 8. 2020 do 20. 9. 2020, a dne 18. 9. 2020 ochranné opatření č. j. MZDR 20599/2020-30/MIN/KAN, které bylo účinné od 21. 9. 2020 do 4. 10. 2020. Obě tato ochranná opatření mj. v bodě I.8 shodně stanovila, že se nařizuje přerušit všechna řízení o žádostech o oprávnění k pobytu nad 90 dnů podaných na zastupitelských úřadech České republiky s výjimkou řízení o žádostech podaných na zastupitelských úřadech České republiky ve státech, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 umožňují provádění úkonů v rámci řízení; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dále se nařizovalo (bod I.9) nevyznačit vízum do cestovního dokladu u cizinců podle bodu I.7 písm. l) předmětného ochranného opatření, tj. u žádostí o dlouhodobá víza za účelem jiné vzdělávací aktivity, kulturním, sportovním a za účelem pracovní dovolené.
24. Řízení o žádosti žalobkyně nebylo v období ode dne 16. 9. 2020 do 20. 11. 2020 přerušeno s odkazem na ochranná opatření. Jelikož nebyla žádost žalobkyně podána za účelem kulturním, sportovním a za účelem pracovní dovolené či jiné vzdělávací aktivity, (ani) tato ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví nebránila dokončení řízení o žádosti.
25. Ministerstvo zdravotnictví ochranným opatřením ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN, s účinností od 5. 10. 2020 zpřísnilo vyznačování víz tak, že nařídilo vyznačit na zastupitelských úřadech České republiky do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které bylo umožněno přijmout podle bodu I.7; to výslovně platilo i pro žádosti přijaté přede dnem účinnosti tohoto opatření (viz bod I.9 téhož ochranného opatření). Podle bodu I.7 tohoto ochranného opatření přitom bylo nařízeno nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky v zemích, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění covid-19 dle bodu III opatření, s výjimkou vyjmenovaných žádostí [podle písm. a) až m)] za podmínky, že žádosti o víza a přechodné pobyty byly na zastupitelských úřadech České republiky podány ve státech, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 přijímání takových žádostí umožňují (pozn. soudu: Vietnamská socialistická republika nebyla uvedena na seznamu zemí s nízkým rizikem nákazy). Mezi tyto žádosti sice nepatřila žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání (tj. o zaměstnaneckou kartu), mezi výjimky [srov. bod I.7 písm. k) téhož opatření] však spadaly žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky (ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), což je právě případ žalobkyně. Zastupitelskému úřadu tedy ochranné opatření nebránilo žalobkyni vyznačit do cestovního dokladu vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty.
26. Přestože po dalším zpřísnění podmínek s účinností od 9. 11. 2020 do 16. 11. 2020 dle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 11. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-34/MIN/KAN, bylo nařízeno nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve všech třetích státech, žádost žalobkyně nadále spadala mezi přípustnou výjimku [srov. bod I.7 písm. k) opatření č. j. MZDR 20599/2020-34/MIN/KAN]. Na tom nicého nezměnila ani v pořadí následující ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví s účinností od 17. 11. 2020 do 2. 12. 2020 (č. j. MZDR 20599/2020-37/MIN/KAN) a od 3. 12. 2020 do 17. 12. 2020 (č. j. MZDR

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

20599/2020-40/MIN/KAN), a s tím související seznamy zemí s rizikem nákazy. Nelze přitom z ničeho dovodit, že by opatření prováděná zastupitelským úřadem neumožňovala činit procesní úkony. Ani v období ode dne 5. 10. 2020 do 20. 11. 2020 ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví nebránila dokončení řízení o žádosti žalobkyně.

27. Na tomto základě tak má soud za nepochybné, že žalovaný zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty nedodržel, neboť správní řízení nebylo přerušeno (ani z důvodu pandemie onemocnění covid-19) a soudu není znám ani žádný jiný důvod, pro který by lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci žalobkyně neběžela. Současně se žalovaný s úspěchem nemůže dovolávat ani toho, že v dokončení řízení o žádosti v době od 16. 9. 2020 do 20. 11. 2020 bránila ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví.
28. Soud proto uzavírá, že žalovaný byl tehdy nečinný, jelikož lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému marně uplynula. Za okolnosti, jež nastaly po datu 20. 11. 2020 a jež případně nově brání vydání požadovaného rozhodnutí, již v plném rozsahu odpovídá žalovaný, neboť pokud by postupoval v souladu se svými zákonnými povinnostmi, bylo by v té době již o žádosti rozhodnuto. Žalovaný tudíž odpovídá i za předem nepředvídatelné okolnosti, jež po uplynutí zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí nastanou. Tyto pozdější okolnosti tak nejsou schopny již zpochybnit důvodnost podané žaloby, nanejvýše by se mohly projevit v běhu náhradní lhůty, v níž soud žalovanému ukládá vydat požadované rozhodnutí. Soud nadto dodává, že ačkoli ochranná opatření po podání žaloby účinná od 30. 9. 2021 nebránila vydání rozhodnutí (viz dále), žalovaný byl i v tomto období déle než 60 dnů nečinný (žalovaný soudu nesdělil, že by zastupitelský úřad žalobce vyzval k převzetí víza nebo že by dokonce již byla zaměstnanecká karta žalobci vydána).
29. Určitým milníkem v projednávané věci je podle žalovaného den 15. 3. 2021, kdy žalovaný vydal předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty a následně i pokyn zastupitelskému úřadu k udělení víza žalobkyni k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Sám žalovaný nicméně v přípisu žalobkyni ze dne 22. 4. 2021 uvedl, že s ohledem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-69/MIN/KAN, bylo vyznačení víza žalobkyni znemožněno.
30. Žalobkyně pak v žalobě argumentovala výhradně stran protiústavnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 7. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-99/MIN/KAN, které bylo účinné v době podání žaloby. Soud nicméně konstatuje, že pro posouzení důvodnosti žaloby v nyní projednávané věci (již) není určující, jak byla možnost vyznačovat víza za účelem převzetí povolení k pobytu upravena ochrannými opatřeními v období od 21. 11. 2020 do dne vydání rozhodnutí soudu, jestliže již soud dospěl k závěru, že žalovaný byl do té doby nečinný. Soud si totiž je vědom, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, vyslovil, že „[p]latnost ochranného opatření se však nemůže stát důvodem pro zamítnutí nečinnostní žaloby na základě pouhého konstatování, že jeho relevantní ustanovení představují objektivní právní překážku bránící vydání kladného rozhodnutí. (...) Představovala pouze skutečnost, kterou byl krajský soud povinen zohlednit při formulaci výroku, kterým stěžovateli (pozn. soudu: žalovanému) přikázal vydat rozhodnutí.“ Proto se soud pro nadbytečnost argumentací žalobkyně ani žalovaného vztahující se k jimi odkazované době nevěnoval.

31. Podstatné je totiž nyní pouze to, zda žalovaný z vážných důvodů, k nimž soud musí při stanovení lhůty k vydání rozhodnutí podle § 81 odst. 2 s. ř. s. v kontextu aktuálních skutkových a právních okolností přihlédnout, výjimečně nemůže vyhovět povinnosti ukládané soudem. Nejvyšší správní soud v posledně citovaném rozsudku rovněž dovodil, že je třeba při stanovování lhůty, v níž musí žalovaný dle rozhodnutí soudu rozhodnout, přihlédnout k relevantním ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, úkonům, které jsou zcela na vůli žadatele, a jejich maximální délce, a k aktuálnímu vývoji pandemie covid-19, pokud zavádá důvodný předpoklad, že nařízení nevyznačovat víza za účelem převzetí může trvat (příp. znovu nastat) i po skončení platnosti ochranného opatření platného v době vydání rozsudku.
32. Ministerstvo zdravotnictví vydalo dne 27. 9. 2021 ochranné opatření č. MZDR 20599/2020-120/MIN/KAN, které v reakci na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2021, č. j. 18 A 70/2021-143, rozvolnilo podmínky pro přijímání a vyřizování žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelských úřadech ČR. Toto opatření bylo účinné od 30. 9. 2021 do 26. 10. 2021 a změnilo opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 9. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN, tak, že:

„Body I.14 až I.16 znějí:

14. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích [se nařizuje] přijímat jen žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty, jde-li o

a) všechny žádosti podané ve třetích zemích, které jsou na seznamu zemí s nízkým rizikem nákazy;

b) všechny žádosti osob, které jsou držiteli národního certifikátu o provedeném očkování podle bodu III.5 nebo národního certifikátu o dokončeném očkování podle bodu III.6, anebo osoby, které prodělaly onemocnění COVID-19 podle bodu III.9, a platnost certifikátu je delší než platnost krátkodobého víza; zastupitelský úřad může stanovit přednostní termíny pro jejich podávání,

c) žádosti o dlouhodobé nebo trvalé pobyty; zastupitelský úřad může stanovit přednostní termíny pro jejich podávání,

d) žádosti o dlouhodobá víza,

e) žádosti o krátkodobá víza

i) za účelem sezónního zaměstnání nebo za účelem zaměstnání, bude-li cizinec zaměstnán v potravinářské výrobě, zdravotnictví nebo sociálních službách, anebo krátkodobá víza za účelem zaměstnání, jsou-li podány na Ukrajině státními příslušníky Ukrajiny, pokud nepřesáhnou maximální počet takových žádostí stanovených Ministerstvem zahraničních věcí po projednání s Ministerstvem zdravotnictví,

ii) pro vědecké, klíčové a vysoce kvalifikované pracovníky, pokud jsou splněny podmínky uvedené v Programu klíčový a vědecký personál a Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec, a pracovníky servisu kritické infrastruktury,

iii) z důvodu dle bodu II.2 písm. e) až j), a dále, jde-li o nezletilé dítě, které cestuje se zákonným zástupcem nebo jinou osobou, kteří jsou držiteli národního certifikátu o provedeném očkování podle bodu III.5 nebo národního certifikátu o dokončeném očkování podle bodu III.6, nebo osobou, která prodělala onemocnění COVID-19 podle bodu III.9, a platnost certifikátu je delší než platnost víza,

iv) v zájmu České republiky, pokud je zájem České republiky doložen odpovídajícím dokumentem;

uvedené platí pouze pro žádosti o víza a pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání takových žádostí umožňují, a které, nejde-li o žádosti i) podle bodu I.14 písm. e) podbod iv) ve spojení s bodem II.3 písm. c) nebo e), ii) podle bodu I.14 písm. e) podbod iii) ve spojení s bodem II.3 písm. i) a j), nebo iii) o dlouhodobá víza a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 64 písm. a) zákona [o pobytu cizinců], nejsou na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup;

15. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích a Ministerstvu vnitra [se nařizuje] přerušit všechna řízení o žádostech o víza a pobyty podaných na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 neumožňují provádění úkonů, nebo – s výjimkou žádostí

i) podle bodu I.14 písm. e) podbod iv) ve spojení s bodem II.3 písm. c) nebo e),

ii) podle bodu I.14 písm. e) podbod iii) ve spojení s bodem II.3 písm. i) a j), nebo

iii) o dlouhodobá víza a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 64 písm. a) zákona [o pobytu cizinců],

– v zemích s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup;

16. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích [se nařizuje] vyznačit do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.14 přijmout, nebo o nichž není řízení přerušeno podle bodu I.15“ (zdůraznění doplněno).

33. Citovaným opatřením bylo zastupitelským úřadům umožněno (resp. nařízeno) přijímat také žádosti o dlouhodobé pobyty za blíže upřesněných podmínek, a to (1) pokud se jedná o zastupitelský úřad ČR ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 přijímání takových žádostí umožňují a (2) daný třetí stát není na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění covid-19.
34. Ze správního spisu ani z vyjádření žalovaného neplynou žádné okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit aplikaci první výjimky z vyřizování žádostí o dlouhodobé pobyty, tedy že by přinejmenším v době od účinnosti daného opatření (od 30. 9. 2021) byl Vietnam považován za zemi, jejíž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 přijímání žádostí o dlouhodobé pobyty neumožňují. Za situace, kdy rozhodnutí o žádosti žalobkyně nebylo dosud prokazatelně vydáno, bylo na žalovaném, aby tvrdil a doložil, jaké okolnosti mu bránily a nadále brání v dokončení řízení. Kromě toho, z bodu 15 citovaného opatření vyplývá, že řízení o žádostech podaných ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 neumožňují provádění úkonů, měla být přerušena. Ze spisu ani z tvrzení účastníků nevyplývá, že by předmětné řízení bylo na základě bodu 15 opatření přerušeno. I tato skutečnost nasvědčuje tomu, že Vietnam nebyl po dobu účinnosti daného opatření považován za zemi, jejíž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 přijímání žádostí neumožňují.
35. Zároveň Vietnam nebyl v době účinnosti daného opatření na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění covid-19, neuplatila se tedy ani druhá výjimka z vyřizování

žádostí o dlouhodobé pobyty. Seznam zemí s extrémním rizikem nákazy byl stanoven ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví (opatření obecné povahy) podle § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, naposledy opatřením ze dne 17. 8. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-110/MIN/KAN, toto opatření však bylo bez náhrady zrušeno ke dni 1. 9. 2021 pod č. j. MZDR 20599/2020-113/MIN/KAN.

36. Ochranné opatření č. j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN účinné od 30. 9. 2021 do 26. 10. 2021 (změny učiněné ochrannými opatřeními č. j. MZDR 20599/2020-120/MIN/KAN a MZDR 20599/2020-121/MIN/KAN se podstaty výše citovaných pravidel nedotkly) nebránilo tomu, aby zastupitelský úřad konal podle pokynu žalovaného. Ostatně žalovaný ani netvrdil opak a na pozdější změnu obsahu ochranných opatření, jimiž argumentoval ve vyjádření k žalobě, nijak nereagoval. Pod body I. E. 13 až 15 bylo zastupitelským úřadům ve třetích zemích umožněno přijímat žádosti o dlouhodobé pobyty, přerušení řízení požadovalo jen v případě žádostí podaných ze států, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 neumožňují provádění úkonů, a vyznačení víza umožňovala v případě žádostí, jež lze podle tohoto opatření přijmout, popř. u nichž neplatí povinnost řízení přerušit. I zde platí, že z ničeho neplyne, že by opatření ve Vietnamu po 27. 10. 2021 bránilo činit v řízení úkony, přičemž žádosti o zaměstnaneckou kartu jakožto poddruh dlouhodobého pobytu bylo možné přijímat, a tedy i v této souvislosti vydávat víza za účelem převzetí takové karty. Kategorizace epidemiologického rizika v té které zemi přitom již relevantní není. Stejně podmínky pak s účinností od 7. 12. 2021 obsahuje i poslední ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-134/MIN/KAN.

37. Konkrétně podle bodu I.E ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-134/MIN/KAN platí, že (zdůraznění doplněno soudem):

„14. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích [se nařizuje] přijímat jen žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty, jde-li o

a) všechny žádosti podané ve třetích zemích, které jsou na seznamu zemí nebo teritorií s nízkým rizikem nákazy;

b) všechny žádosti o krátkodobá víza osob, které podle tohoto ochranného opatření jsou držiteli národního certifikátu o provedeném očkování nebo národního certifikátu o dokončeném očkování anebo osoby, které prodělaly onemocnění COVID-19, a platnost certifikátu je delší než platnost požadovaného krátkodobého víza; zastupitelský úřad může stanovit přednostní termíny pro jejich podávání,

c) žádosti o dlouhodobé nebo trvalé pobyty; zastupitelský úřad může stanovit přednostní termíny pro jejich podávání,

d) žádosti o dlouhodobá víza,

e) žádosti o krátkodobá víza

i) za účelem sezónního zaměstnání nebo za účelem zaměstnání, bude-li cizinec zaměstnán v potravinářské výrobě, zdravotnictví nebo sociálních službách, anebo krátkodobá víza za účelem zaměstnání, jsou-li podány na Ukrajině státními příslušníky Ukrajiny, pokud nepřesáhnou maximální počet takových žádostí stanovených Ministerstvem zahraničních věcí po projednání s Ministerstvem zdravotnictví,

ii) pro vědecké, klíčové a vysoce kvalifikované pracovníky, pokud jsou splněny podmínky uvedené v Programu klíčový a vědecký personál a Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec, a pracovníky servisu kritické infrastruktury,

iii) z důvodu podle bodu II.1 písm. d) až l);

15. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích a Ministerstvu vnitra **[se nařizuje] přerušit všechna řízení o žádostech o víza a pobyty podaných na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích pro státy, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 neumožňují provádění úkonů;**

16. zastupitelským úřadům České republiky ve třetích zemích **[se nařizuje] vyznačit do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.14 přijmout, nebo o nichž není řízení přerušeno podle bodu I.15.“**

38. Ze správního spisu ani z tvrzení účastníků řízení nevyplývá, že by předmětné správní řízení bylo na základě bodu 15 citovaného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví přerušeno. I tato skutečnost tedy potvrzuje, že Vietnamská socialistická republika není (a nebyla) považována za zemi, jejíž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění covid-19 by přijímání žádostí neumožňovala, což soud ověřil na webových stránkách Velvyslanectví České republiky v Hanoji (https://www.mzv.cz/hanoi/cz/vizove_a_konzularni_informace/obnoveni_nekterych_vizovych_cinnosti_na.html). Lze tak uzavřít, že ochranná opatření ze dne 26. 10. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-126/MIN/KAN, a ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-134/MIN/KAN, nebránila a nebrání tomu, aby zastupitelský úřad konal podle pokynu žalovaného. Soud dodává, že usnesení vlády č. 438/2021 Sb. vydané po vyhlášení nouzového stavu se týká jen pobytových žádostí ze zemí na jihu afrického kontinentu.
39. Soud proto dospěl k závěru, že přinejmenším od 30. 9. 2021 do dne vydání tohoto rozsudku ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví opět nebránilo dokončení řízení o žádosti žalobkyně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 408/2017-24 přitom vyplývá, že nedokončení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty je přičitatelné žalovanému, byť další krok (výzva určená žalobkyni k převzetí víza podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) je na zastupitelském úřadu. Soud proto uzavírá, že nic nebrání tomu, aby bylo nečinnému žalovanému uloženo vydat rozhodnutí ve standardní lhůtě počítané od právní moci tohoto rozsudku.
40. Soud pro úplnost podotýká, že neopomněl materiální korektiv ochrany před nečinností, který judikatura převzala z § 71 odst. 5 správního řádu, podle něhož se nemůže dovolávat nedodržení lhůt ten účastník, který je způsobil. Z obsahu správního spisu ani tvrzení účastníků řízení nicméně nelze dovodit, že by žalobkyně svým chováním jakkoli zavinila průtahy v řízení.
41. Konečně k vydání rozhodnutí soud stanovil třicetidenní lhůtu, kterou s ohledem na skutkové okolnosti případu považuje za zcela dostatečnou. Přihlédl především k fázi, v níž se řízení nachází. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalovaný v předkládací zprávě již ze dne 15. 3. 2021 souhlasil s vydáním zaměstnanecké karty žalobkyni a dal zastupitelskému úřadu pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty žalobkyni. V okamžiku rozhodování soudu zastupitelskému úřadu nic nebrání, aby postupoval v řízení zákonem předpokládaným způsobem, tedy aby žalobkyni do jejího cestovního dokladu vyznačil vízum za účelem převzetí povolení k pobytu, a tím pádem,

aby žalobkyni bylo povolení k pobytu na území České republiky předáno. Soud připomíná, že do třicetidenní lhůty stanovené soudem k vydání rozhodnutí lze započítat pouze ty dny, kdy je procesní aktivita vyžadována od žalovaného, resp. zastupitelského úřadu. Do běhu této lhůty se nezapočítávají období, kdy musí žalovaný vyčkávat na činnost žadatele. Proto není možné do lhůty započítat následující dobu: průměrnou dobu, kterou žalovaný stanoví s ohledem na zařízení nutných podkladů pro dostavení se k vyznačení víza za účelem převzetí (doklad o cestovním zdravotním pojištění ve smyslu § 180j zákona o pobytu cizinců), dobu ode dne vyznačení víza do dne, kdy se žadatel dostaví k žalovanému za účelem pořízení biometrických údajů potřebných k vyhotovení průkazu, a rovněž dobu ode dne, kdy žalovaný žadatele vyzve k převzetí průkazu, do dne, kdy se žadatel skutečně dostaví k jeho převzetí (viz bod 62 rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32). Do stanovené lhůty nelze započítat ani případné zdržení způsobené omezeními plynoucími z ochranných či krizových opatření, která by mohla být následně po vydání rozhodnutí soudu vydána. Za těchto okolností soud považuje lhůtu 30 dnů za průměrnou k dokončení řízení vydáním rozhodnutí – k němuž dojde, jak soud také výše rozvedl, (až) převzetím průkazu o povolení k pobytu, neshledá-li žalovaný důvody k zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení. Takto stanovená lhůta je běžná i podle ustálené judikatury (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 408/2017-24, bod 22 a judikaturu tam citovanou).

42. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že si samozřejmě je vědom toho, že ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví bývají často a v poměrně krátkém časovém sledu rušena a nahrazována opatřeními novými. Přestože v poslední době docházelo na území České republiky ke zhoršení situace spjaté s onemocněním covid-19, naposledy bylo ochranné opatření týkající se podmínek pro přijímání a vyřizování žádostí na zastupitelských úřadech nahrazeno opatřením totožného znění. Nedošlo tedy ke zpřísnění podmínek. S ohledem na v poslední době mírné zlepšení situace (pokles reprodukčního čísla a míry incidence) nelze předpokládat, že by novým ochranným opatřením došlo během lhůty stanovené soudem pro vydání rozhodnutí k vytvoření jiných překážek, které budou bránit vydání rozhodnutí ve věci. Lhůtu pro vydání rozhodnutí proto soud navázal na právní moc tohoto rozsudku. Případné vydání nových ochranných opatření, jež by objektivně bránila splnění soudem uložené povinnosti, by případně mohlo být zohledněno v exekčním řízení na základě návrhu žalovaného na odklad exekuce.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému, aby ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 14 342 Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a odměna advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč za úkon [příprava a převzetí zastoupení, seps žaloby a seps repliky dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], spolu se třemi paušálními částkami jako náhradou hotových výdajů po 300 Kč za úkon podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů řízení též náhrada daně

z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a náhrad ve výši 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.